

не?“ — „Тѣй е, Дѣцата праватъ зайчета по стѣната. А ако си прострешъ и двѣте рѣце, то тие приличатъ на риба; отворишъ си малко длановете, и рибата си раззинва устата.“ — „Така е. Така сѣщо е и на земята. Както на стѣната става сѣнка отъ рѣката, така и на земята става сѣнка отъ месѣчината, която затуля слѣнцето. Това е и сичко, щото са нарича затмѣние; слѣдователно твоята магносница или твоятъ дяволъ не сѣ нищо друго, освѣнъ месѣчината.“ — „А това ще да рѣче, че не магносниците затемняватъ слѣнцето, а месѣчината!“ — „Така зеръ.“ — „И че не отъ дяволското крило става затмѣнието, а пакъ отъ месѣчината.“ — „Така е.“ — „А защо са не види това?“ — „Кое това?“ — „Че месѣчината са намира предъ слѣнцето?“ — „А-а-а! Видишъ ли сега, че си вече заборабилъ това, щото знаеше по-напредъ! А нема месѣчината са види въ онова време, когато бива новолуние? Помнишъ ли ти топката, когато са тя въртеше около главата ти и около свѣщъта.“ — „Ахъ, истина! Месѣчината тогава са не види отъ това, че тя е темна отъ камъ нашата страна.“ — „Тѣй е. А освѣнъ това месѣчината са не види и отъ туй, че въ онова време когато става затмѣние, то става и новолуние: едното и другото ставатъ заедно. Понитай старците, които сѣ много пѣти видѣле затмѣнието, и тие ще да ти кажатъ, че то сѣкога е ставало въ времето на новолунието.“ — „Ехъ, г. Алекѣевичъ, това не е така.“ — „Какъ не е така?“ — „Новолуние става сѣки месѣцъ, а затмѣ-